

Не помня добре кога се запознах с Димитър Димов. Най-вероятно това е било през 1932 г. По това време като асистент на проф. Ангелов завеждах упражненията по бактериология на студентите по ветеринарна медицина от трети курс. Курсът беше малък – едва ли имаше 30 души. За упражненията той беше разделен на две групи и това създаваше възможност за по-близко общуване с отделните студенти. По негово време лекциите и упражненията по бактериология будеха голям интерес сред студентите и бяха редовно посещавани. Димов ми правеше впечатление със силното си късогледство и с добрите си обноски. Другарите му се отнасяха към него с оттенък на присмех. За тях той беше странен човек и те не го разбираха, а освен това пишеше с лявата ръка. Това впечатление на странност се засилваше, когато Димов заговореше – било като зададе въпрос, било като отговаря на въпрос. Първото чувство при това беше изненадата. Тя произтичаше от неговия говор. Той не можеше да произнесе буквата "л". Вместо нея казваше нещо като "в". Но над всичко над въпросите и отговорите му прозираше един друг душевен мир. Това ми направи силно впечатление и по време на упражненията търсех възможност да разговарям с него. Така неусетно станаваше близки, а и разликата в годините ни не беше голяма. Димов започна да идва в лабораторията ми. Влечеше го романтиката на дисциплината, потайния свят на микрокосмоса. В лабораторията той ми помагаше в подготовката на упражненията. С неговото участие тя ставаше по-приятна и по-резултатна. Това беше много важно, защото подготовката на материалите за демонстрация при лекциите или за работа в упражненията изискваше голяма точност. Всичко трябваше да стане не само добре, но и на време. Опитните животни – бели мишки, морски свинчета или гълъби, заразени с изучавания микроб, трябваше да умрат в определен час. Културите за микроскопиране трябваше да бъдат винаги пресни и както следва – подвижните бактерии да летят във видимото поле на микроскопа, спороносните да образуват спори и капсулните да имат ясно очертани капсули. За всичко това Димов ми помагаше най-старателно и самоотвержено. Смятаха го за страхлив и един вид "мамино дете". Един път направих един необмислен опит с големи култури сапни бацили. Сапният бацил е заразителен за човека и изходът от болестта е смърт. В института се пазеха в стъкленици със спирт глава, ръце и крака на един турчин, умрял от сап, цели покрити с язви, а в коридора на стената висеше портрет на човек в бял костюм и с мека сламена шапка. Това беше портрета на д-р Георгиев, работил в инсти-